

אגדת השד קאוואלום

האגדה מעיר מצ'יקו על האי מדאירה

השד קאוואלום, היה סוס שחור ענקי בעל כנפי עטלף, שפולט להבה ועשן מאפו. לילה אחד הוא עבר ליד כנסייה ודפק בדלת. נער שרת פתח לו. "מה רצונך כאן?" שאל הנער. "אני רוצה לדבר עם הזקן" ענה קאוואלום. "מאוחר מדי, הוא לא יקבל אותך" "לך קרא לו, נערי, הזקן לא ישן מעולם. הוא יקבל אותי." הנער אמר לו להמתין וסגר את הדלת בפניו. קאוואלום המתין בסבלנות, כי היה לו זמן לנצח. אחרי זמן רב הדלת נפתחה ומהכנסייה יצא אלוהים, איש זקן, גדול ומזוקן. הוא הושיט את ידו לקאוואלום והזמין אותו להיכנס.

קאוואלום הודה על הכנסת אורחים אבל לא קיבל את ההזמנה אלא שאל בנימוס "איך עובר לך הנצח?" "תודה, לא רע" ענה אלוהים "אבל גילי כבר מציק לי. ומה איתך? מה מביא אותך הנה?" "תחרות!" ענה קאוואלום מהר. "אני אולי זקן מדי לזה." "אתה זקוק להתנועע קצת ואתה מסתדר לא רע. וזה מה שאני מציע." "אמור מהר כי כואב לי הגב מהעמידה." "אני אהרוס את הכול! את הבתים, הכנסיות, השדות, הכול שבני האדם שלך עבדו כל כך קשה למענו. ונסה אתה לעצור אותי! אתה עצלן גדול ואני מתערב שלא תוכל לעשות כלום מנגדי!" "עזוב את השטויות הטיפשיות שלך. אני עסוק מדי למשחקי ילדים כאלה!" "כרצונך, זקן. באתי רק להזהיר אותך כי אני משחק בהגינות..." "קאוואלום פרס את כנפיו ועף לתוך הלילה, ואלוהים נכנס חזרה לביתו. מהסלע הגבוה ביותר קאוואלום

אסף ברקים, רעמים, רוחות, עננים וגשם ושלח
אותם אל העיר שלמטה. לאט, לאט התגברה
הסופה והגשם והרעמים ירדו בסערה על האי כמו
שמעולם עוד לא קרה, ואיימו להרוס את הכול
שבני-אדם עשו בעמל רב.

הרוח הטרידה את אלוהים בביתו והרעש הגובר לא
נתן לו לנוח. הוא שמע קולות בכי של בני-אדם,
ובפרץ אנרגיה הוא קם מכסא, בתנועת יד אחת
הביא שמיים כחולים וקרע את הסערה של
קאוואלום לחתיכות. הוא בשקט חזר לביתו וכדי
שקאוואלום לא יטריד אותו יותר במשחקים
ילדותיים שלו נעל אותו באחת המערות שתחת האי
על, לשמר אותו שם למקרה שהוא בעצמו ירצה
להשתעשע. המערה קרויה היום פורנס דו
קאוואלום. אומרים שעד היום, בלילות סערה אפשר
לשמוע את השטן קאוואלום כשהוא נוהם ודופק על
קירות המערה ומבקש את האל לתחרות חוזרת.